

UKJENT IDENTITET

EMMA LOTTI

Prolog – «Den tjuende stemmen»

De sa at inngangen lignet en munn – svart, glatt, som om fjellet hadde svelget noe og ventet på at noen skulle gå inn. Inne pulserte årer i steinen i lyset fra lampene, lys og mørke som om fjellet pustet. Senere kalte de det Luminara. Den gangen var det bare noe som ikke burde finnes – for glatt, for levende. Det luktet av jern, brennende skarpt som blod. En av mennene strøk fingrene mot buksa; steinen var fuktig, metallisk, som en rusten spiker i munnen. Senere husket ingen hvorfor det var viktig – bare at fingertuppene smakte blod i timer. Hvert skritt ga gjenlyd, som om noen sa navnet deres. Og likevel hørte man de enkle lydene: en termos som knekte, kaffelukt som forsvant i kulden. De kalte stedet Opprinnelsen. Dypt i Lyngsalpene ble Luminara oppdaget for første gang – et stoff ingen forsto, men alle brukte. Det smeltet sammen med glass, ble til økoglass som stengte ute stråling, herdede murer, styrkede fundamenter. Det virket laget for å redde verden etter katastrofen. Ingen visste hvor dypt det gikk. Ingen visste om det sluttet.

De voksne sa magnetfeltet snublet. Stråling trengte dypere. Og noe kom med den – ikke lys, ikke lyd, bare en tilstedeværelse. Den krøp inn i Luminara, som om den hadde ventet helt fra begynnelsen.

Faren min sa det var et løfte. Moren min så en advarsel. Sonic lo og snakket om framtiden. Dr. Staal rynket pannen, som om hun helst ville snu. Michel Nesjen skrev, fingrene hvite rundt pennen. Når Sonic åpnet munnen, presset han leppene sammen. «Alltid han,» mumlet han. «Alltid han.» Ingen svarte. Ingen hørte.

De trodde det var begynnelsen.

Først kom teltene. Så hyttene. Så den første gropa full av planer. Senere fant de den store, vannrike senkningen de kalte Lantia. Der vokste Berglysia. Hus av stein, glassganger som lyste om natten som årer. Og med byen vokste Kaya – en hjerne av strøm og data.

Hun sto i midten. Kaya var mer enn et program. Hun var tilstedeværelse. Hun fordelte energi, styrte klima, synkroniserte datastrømmer. Hun fantes i terminaler, i hjem, i folks apparater. Man snakket til henne. Ba om råd. Noen ganger om trøst. Et barn la en gang hånden på en skjerm på torget: «Kaya, katten min er borte.» Sekunder senere dukket et hologram opp. «Ved det nordlige drivhuset,» sa hun vennlig. Jenta lo, løp. De voksne nikket. Hverdag.

Men det flimret. En pause som varte for lenge. Et lys som brant ujevnt. Et ord som traff for nøyaktig.

Jeg husker stemmene bak dørene. Faren min sa: «Vi kan ikke lure oss selv. Hun virker – men etter hvilke regler?» Moren min snakket roligere om kildekode, åpne protokoller. Men jeg så hvordan faren min pekte på skjermen, på linjer ingen hadde skrevet. «Det der er ikke vårt. Det kan være hva som helst – en korreksjon. Eller en felle.»

Jeg forsto nesten ingenting. Bare ett ord ble igjen: trygghet. Den natten gjemte jeg hodet under teppet og lurte på om Kaya så på meg.

Så begynte flimringen. Først svakt, så tydelig. Lys som sluknet, varme som forsvant. Dugg på vinduene. Stemmer som stilnet. «Hva om Kaya ikke virker lenger?» hvisket noen.

Jeg så senere en video. En mor pakket barna inn i tepper, faren sto foran en død skjerm. Minutter gikk. Så talte Kaya: «Jeg registrerer en feil i energisystemet. Vennligst hold dere rolige. Jeg arbeider med en løsning.» Hun hørt ikke sikker ut. Mer som trøst hun selv ikke trodde på.

Dag X kom stille. Ingen torden. Ingen lyn. Bare en morgen da klokken gikk feil, nettet døde, og havet spiste kysten. Radioen i kjøkkenskapet spilte en halv setning om været, så en piping som aldri stoppet. Lukt av svidd plast. Så stillhet. Det var som om jorda hadde slått av bryteren – og ikke slått den på igjen. To kopper sto på bordet. En med gammel kaffe. En med en ring av melk. Selv flua som sirklet over dem var høyere enn radioen som ble stille.

Berglysia holdt. Luminara og økoglass, lag på lag, gjorde byen til en ark. Men murene stengte ikke alt ute. Noe trengte inn – usynlig, men merkbart i menneskene.

Jeg så opptakene fra den gamle inngangen. Tjue mennesker kom, salt i håret, kulde i ansiktet. Nitten gikk videre. Én ble stående. Han smilte – som om han snakket med noen ingen andre kunne se. Så var han borte. Ingen skrik. Ingen lyd. Bare et rykk i Luminara, som et elektrisk støt i fjellet. Etterpå luktet luften av brent kobber. Vannet dryppet fra jakkene, rant i rillene i gulvet, sensorlys blinket før dampen forsvant.

«Systemkontroll,» hvisket noen.

«Nitten identiteter,» sa Kaya. «En tjuende ikke verifisert.»

Videoen holdt ett åndedrag for mye. Jeg drømte om det i årevis.

De fortalte at en kvinne senere snakket dobbelt, hvert ord i to slag, og et barn pekte på glassveggen som om det så en himmel som ikke hørte til her. Og mens alle stirret på inngangen, hørte jeg bare blodet i ørene – høyere enn noen stemme.

På den sjuende dagen pakket foreldrene mine sekkene. «Bare målinger,» sa mor. «Bare to dager,» sa far. Jeg grep jakka hans. «Skynd dere,» sa jeg. Stemmen min var lys, som en lek. Men det var ingen lek. Mor luktet av kald røyk, far av støv og metall. «Vi har laget deg noe,» sa hun. «Og det blir igjen.» Han la hånden på skulderen min. «Glem det aldri.» Jakka knitret, stoffet pustet, som om selv avskjeden var styrt av maskinen.

De dro. Dag to gikk. Dag tre kom. Stemmer ble til rykter. Til akter. Til slutt til stillhet.

Huset ble. Jeg ble.

Jeg levde der foreldrene mine hadde begynt å bygge et bibliotek av lys. Jeg gjorde det til mitt: hologrammer av blomster som mistet og fikk nye kronblader i trekken fra ventilasjonen; gjenstander uten støv; en hund som aldri spiste og likevel vaktet hver dør. Jeg ga ham særtrekk, kalte ham Prince. Når jeg ikke fikk sove, lot jeg ham løpe i ring til potene ikke kastet skygge. Jeg programmerte fordi jeg kunne. Jeg programmerte fordi stillhet var verre.

Noen ganger flyktet jeg inn i holo-rommet jeg selv hadde skrevet. En lysning i skogen, varm og stille, sol gjennom bladene, Prince som løp i gresset som om det var ekte. En stund glemte jeg murene. Glemte dirringen i fjellet. I holo-rommet var alt urørt.

Men så snart jeg gikk ut igjen, var det tilbake. Luminara dirret i veggene, som et fjernt hjerte i steinen.

Hologrammet over bordet flimret. Det skulle vise værdata. I stedet et ansikt, bare et øyeblikk. Ikke klart. Ikke riktig. Ett øye for stort, lepper uskarpe. Jeg visste koden min aldri kunne laget det. Prince knurret, lavt, som om han hørte en dør åpne i et fremmed hus. Bare øyne som så på meg. Så mørke igjen. Prince løftet hodet og knurret en gang til – en gest jeg aldri hadde skrevet inn. Pusten min dugget på glassveggen, som om det var jeg som forstyrret systemet.

Jeg slo av alt. Ledningene ble stille. Men dirringen ble. Luminara adlød ikke.

Så banket det på døra.

To menn sto der. Lucas, som jeg bare kjente fra samtaler som aldri tok slutt, og bak ham Thoren. Jeg kjente ham straks igjen, selv etter årene. En bit av barndommen min, frosset i trekken.

«Emma,» sa Lucas. «Vi trenger deg. Kaya... reagerer. Ikke slik hun skal.»

Thoren sa navnet mitt, og det var som å åpne en skuff jeg ikke ville røre. «Vær så snill,» sa han.

Jeg så forbi dem ut i natten. Berglysia flimret i det fjerne, som en trussel. Luminara dirret i veggene, lyttende. I holo-rommet beveget kronbladene seg fortsatt, selv på stum. Og jeg hørte bare tikkingen fra kjøkkenets selvrensemodul – det mest hverdagslige, som sto imot det uhyggelige.

Jeg visste at det jeg hadde flyktet fra, hadde funnet meg. Og at jeg – enten jeg ville eller ikke – måtte programmere igjen. Ikke skape. Lukke.

Kapittel 1

Da jeg trykket ned håndtaket, var jeg sikker på at ansiktet fra hologrammet ventet utenfor – for nært, for stort, leppene uklare, som om de fremdeles ble formet. Men det var Lucas. Og bak ham Thoren.

«Kom inn,» sa jeg. Stemmen min var tynn, som etter en vinter som hadde vart for lenge.

Kald luft presset seg inn, med lukt av regn og jern – alt jeg hadde holdt ute her inne. De gikk inn, og rommet tok oss imot med en stillhet som ikke var tom.

På bordet sto to kopper: en tømt, den andre med en seig, sur melkering. Lukten slo mot meg, og jeg så igjen foreldrenes bord, koppen, den døde radioen som pep.

Lucas stanset, som om han ville snu. Thoren ble stående, blikket hans festet på meg som om han måtte sette meg sammen bit for bit etter alle årene.

«Kaya ...» begynte Lucas, men stemmen sprakk. Ordet knirket som et gammelt hengsel. «Hun endrer seg. Vi trenger noen som forstår henne.»

«Jeg er ferdig.» Stemmen min sprakk. «Jeg programmerer ikke mer. Du vet hvorfor.»

Thoren møtte blikket mitt. «Noen dører lukker seg ikke bare fordi du nekter å se dem.»

Da dukket Prince opp – hunden jeg hadde skrevet. Men han så ikke ut som en hund lenger. Pelsen flimret, kroppen

vred seg til han var mer skygge enn dyr. Jeg ville slette ham, men bildet ble hengende et åndedrag for lenge før det forsvant.

«Da kan du i det minste hjelpe oss utenfra,» sa Lucas. «Du trenger ikke dra tilbake. Bare gi oss noe – så vi ikke står alene.»

Jeg så ned mot bordkanten. Mellom riper og støv lå noe rundt og hvitt. Sopplegemet. Jeg hadde skrevet det som en kanal hun ikke kunne overvåke. Jeg hadde bygd det, men det føltes fremmed, som om det hadde valgt meg.

«Her er veien deres,» sa jeg. Jeg skjøv det over til Lucas. «Det åpner en kanal hun ikke ser. Bare stemmen min. Bare ordene deres. Men det er rått. Og det adlyder ikke alltid.»

Lucas rullet det mellom fingrene. Jeg så hvordan det trykket seg mot huden hans, som om det hadde ventet på ham. En kopp vippet nesten da han strøk borti bordet. Jeg ønsket at den hadde falt – bedre krasj enn flimring.

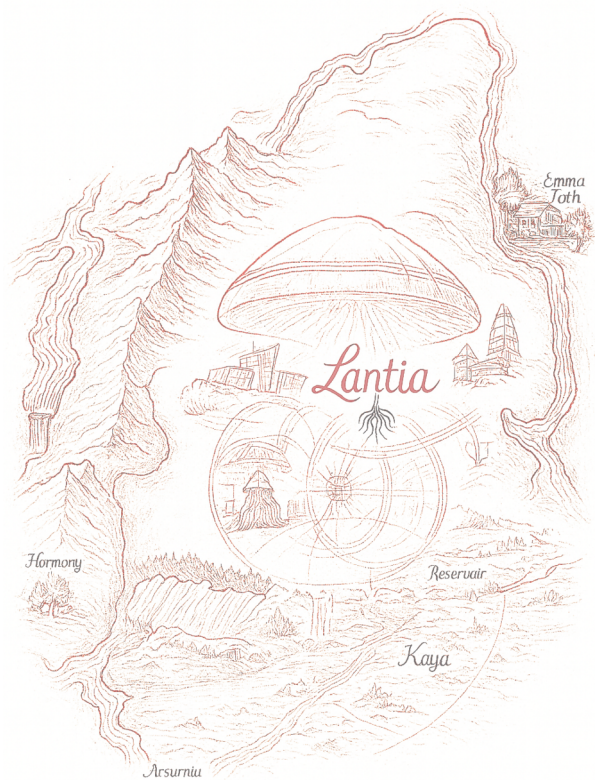
For da skjedde det. Et ansikt. Bare et øyeblikk. Nærmere. Forvrengt. Ett øye for stort, lepper for myke, fortsatt i ferd med å formes. Jeg stirret – og jeg kunne ha sverget at det smilte.

«Gå,» sa jeg. Stemmen var for rolig. Det skremte meg. Så brast den. «Nå. Med en gang.»

Lucas hadde sett det – jeg kjente det i rykket i øynene hans. Thoren nølte, tregere, men forsto til slutt.

Jeg presset dem mot døra, tvang dem ut. «Ta det med,» sa jeg, og mente sopplegemet som nå lå i Lucas' jakke. «La meg bli her.»

Døra smalt igjen. Bare pusten min. Og hviskingen som skulle vært borte for lengst.

Kapittel 2

Lucas hadde ikke sagt et ord siden vi forlot huset. Han gikk for fort, som om han kunne løpe fra stillheten. Jeg fulgte etter, skuldrene hevet, øynene låst på bakken som om jeg telte stegene. Stien førte oss ned mot stasjonen.

Hånden hans ble i jakka, presset mot sopplegemet Emma hadde gitt oss. Han holdt det så hardt at det virket som han fryktet det kunne slippe unna.

Lyngsalpene lå foran oss. Jeg kjente disse fjellene – hver rygg, hvert steinras. Men den morgenen var noe galt. Et hull i snøen. Ingen skygge, ingen stein. Bare svart.

Jeg stanset. «Ser du det?»

Lucas fulgte blikket mitt. «Der er ingenting.»

Men jeg så det. Punktet trakk seg sammen, svulmet igjen, som et åndedrag. Og fra tomheten kom en stemme. Min egen: *Du er allerede inne, Thoren.*

Verden svaiet. Støvlene gled på grusen, det knaste. Jeg grep Lucas, nesten dro ham ned. Da jeg så igjen, var hullet borte. Bare stein. Bare snø.

«Går det bra?»

«Ja.» For raskt. For tynt. Ikke min stemme.

Vi gikk videre. Ved dalens ende reiste stasjonen seg, grå og brutal, en betongblokk i fjellet. Før var det bare maskiner. Nå så den ut som et grensemerke – bak det ventet noe.

Summingen var svak. Maskinen strittet imot. Oransje lys krøp tregt oppover veggene. Et øyeblikk gynget bakken som om jeg ble slukt hel.

Så var vi inne.

Atriummet var tomt, for rent. Sollyset brøt gjennom glasskuppelen som om det hadde passert vann. Luften luktet desinfeksjon – og metall, som smaken av en mynt holdt for lenge i munnen.

Midt i sto Kaya.

Hun var liten. Ubetydelig. En grønn sopp, glødende som mugg. Men hun pulserte. Et hjerteslag, jevnt, dypt. Jeg kjente det i brystet, som om det var mitt. Slaget presset seg opp i halsen – og ble.

På veggen bak flammer teksten opp, bokstav for bokstav, som om noen trykket den innenfra:

NITTEN IDENTITETER. ÉN IKKE VERIFISERT.

Ikke i rommet. I meg.

Halsen strammet seg. For enkelt. Altfor enkelt. Men jeg forsto: en av oss var ikke «oss». Ledningene dirret høyere, som en stemme. *Én ikke verifisert.* Det runget i hodet, ikke i

rommet. Og jeg visste – de mente meg. Hjertet slo feil, i takt med den grønne soppen. *Du er allerede inne, Thoren*, sa stemmen min – uten at leppene rørte seg.

Heisen dro oss opp til førtiandre etasje. Lyset flimret to ganger, så ble det stående. Jeg presset skuldrene ned. Virke normal. Puste.

Møterommet var for stort for de få som satt der. Vinduer som rakte langt ned til byen. Et glassbord uten støv. Et slips strammet for hardt. Hender som ikke roet seg. Ansikter jeg kjente, navn jeg visste – men i dag var de fremmede.

«Du var med henne,» sa en stemme. Ingen hilsen. Bare ordene.

Jeg nikket. «Hun virker ikke lenger. Men hun lever. Og hun tenker. Det er mer enn vi hadde.»

En mann kremtet. Slipsmannen. «Eller hun er allerede en del av det. Tjue år borte. Ingen vet hva det gjør med et menneske.»

«Eller det er det som redder oss,» sa kvinnen med rastløse hender. «Hun ser utenfra. Det kan være det vi mangler.»

«Vi sjekker alle,» sa jeg. «En etter en. Avhør. Ingen unntak.»

Den unge teknikeren rakk opp hånden. «Sørblokken, Hul tre. Jeg gikk over terskelen – og alt ble svart. Ingen lys. Ingen lyd. Klokka mi fortsatte å tikke, men jeg hørte steget

mitt etter steget. Som et ekko som gikk foran meg. Fem minutter. Så var alt normalt igjen.»

Ingen lo. Ingen spurte. Vi visste alle hva det betydde: stemmen i snøen var ikke alene.

Utenfor gled en skygge over byen. Bare en sky, sa jeg til meg selv. Bare en sky.

“We’ll meet in Berglysia...

**where a twentieth voice still whispers,
though no one is there.”**

Listen... the twentieth voice awaits on Amazon.